Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

SAMORZĄD POWIATU BĘDZIŃSKIEGO

Prenumerata kwartalna: 2 złote
numer pojedyńczy 40 groszy.

Ogłoszenia zwykłe za tekstem
Cała strona 80 zł. 1/2 strony 40 zł.
1/4 strony 20 zł. 1/8 strony 10 zł.
drobne ogłosz. po 3 grosze za wyraz.

ORGAN URZĘDOWY POWIATOWEGO ZWIĄZKU KOMUNALNEGO POWIATU BĘDZIŃSKIEGO

Nr. 12 i 13 Będzin, dnia 15 lipca 1925 roku. Rok 2

Treść numeru:

DZIAŁ URZĘDOWY: 1. Ustawa o samoistnym podatku wyrównawczym dla pokrycia deficytów budżetowych gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego w r. 1925 — 2. Statut o komunalnym podatku od gruntów, stanowiących własność Skarbu Państwa. — 3. Wyciąg z ustawy o państwowym podatku dochodowem. — 4. Statut o samoistnym podatku komunalnym od posiadania przedmiotów zbytku. — 5. Komunikat w sprawie zakładania i eksploatowania radjostacji nadawczo-odbiorczych, — 6. Taryfa na podwody dla funkcjonarjuszów państwowych i komunalnych w powiecie Będzińskim. — 7. Normy djet urzędników państwowych na miesiąc lipiec — 8. KRONIKA URZĘDOWA. — 9. O budowie zagrody włościańskiej. — 10. Ogłoszenia.

DZIAŁ URZĘDOWY

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 13 maja 1925 r.

o samoistnym podatku wyrównawczym dla pokrycia deficytów budżetowych gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego w roku 1925.

Art. 1. Gminom wiejskim b. zaboru rosyjskiego przysługuje w r. 1925 prawo pobierania samoistnego podatku wyrównawczego od płatników państwowych podatków od gruntów, przemysłu, handlu i budynków oraz od płatników samoistnego podatku od gruntów państwowych, opłaconego na rzecz gminy.

Ogólna suma tych podatków nie może przewyższać deficytu, wykazanego w budżecie gminy pomimo uwzględnienia wszystkich źródeł dochodowych, przewidzianych w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, ani nie może być wyższa od sumy złotych równej ilości morgów, zaś w województwach: nowogrodzkiem, poleskiem. wileńskiem i wołyńskiem, jako też w powiatach białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokolskim i wołkowyskim województwa białostockiego — ilości dziesięcin, opodatkowanych na rzecz gminy.

Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych podatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich zasadniczego podatku gruntowego, względnie ceny świadectw przemysłowych i handlowych, lub podatku budynkowego (rozporządzenie Prezydentą Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R P. Nr. 51, poz. 523) oraz od gruntów państwowych, opłacanego na rzecz gminy.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Ratajski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13.VI 1925 r. Nr. 59, poz. 414).

Statut

o komunalnym podatku od gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa.

(Zatwierdzony reskr. Pana Wojewody Kieleckiego z dnia 23 maja 1925 № Sm. 1052/3/IV.)

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 11.VIII.1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94 poz. 747), wprowadza się na rok 1925 na rzecz Powiatowego Związku Komunalnego powiatu Będzińskiego — pobór podatku komunalnego od gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa.

Art. 1. Przedmiot opodatkowania stanowią grunty będące własnością Skarbu Państwa.

Art. 2. Stawki podatku odpowiadają normom dodatku komunalnego, wyznaczonego dla podobnych sąsiednich gruntów prywatnych.

Art. 3. Do uiszczania podatku obowiązany jest Skarb Państwa, w razie zaś wydzierżawienia — dzierżawca. — O ile przedmiot podatku oddany jest kilku osobom w dzierżawę, odpowiadają one za podatek solidarnie.

Art. 4. Celem wymiaru podatku przeprowadza się kwalifikację gruntów z odpowiedniem zastosowaniem przepisów art. 126-128 ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich (T. V. Zb. Praw z 1903 r.) tudzież przepisów §§-7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 września 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 97 poz 639), nadto w gminach miejskich przy uwzględnieniu art. 272 powołanej wyżej ustawy rosyjskiej o podatkach bezpośrednich.

Art. 5. Zwolnienie od państwowego podatku gruntowego z mocy postanowień uwagi do p. 4 art. 120 ustawy o podatkach bezpośrednich (tom. V. zbioru praw ros. wyd. 1903 r.) stosowane do lasów ochronnych prywatnych i przestrzeni sztucznie zalesionych, przy wymiarze wzmiankowanego wyżej samoistnego podatku komunalnego mają być stosowane również do lasów ochronnych i przestrzeni sztucznie zalesionych państwowych, odpow. warunkom przewidzianym w cytowanem wyżej postanowieniu ustawowem.

Art. 6. O wymiarze podatku zostaje zawiadomiony nakazem płatniczym — każdy płatnik indywidualnie.

Art. 7. Pobór podatku dokonywa się w 2-ch równych ratach półrocznych między 15 marca a 15 kwietnia tudzież między 15-m października a 15 listopada. —

Art. 8. Odwołanie w sprawach wymiaru i poboru tego podatku wnosić należy w czasie i trybie przewidzianem art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747).

Art. 9. Niewpłacenie podatku w terminie przepisanem pociąga za sobą doliczenie odsetek zwłoki i kosztów egzekucji, określonych ustawą z dnia 31.VII 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 73 poz. 721).

Art. 10. Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu pociągani będą do odpowiedzialności z mocy art. 62 — 66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94 poz. 747).

Art. 11. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy i udzieli je władzy nadzorczej do wiadomości.

Art. 12. Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą z dniem doręczenia zatwierdzonego statutu władzy państwowej, powołanej do zarządu danym objektem państwowym.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Starosta:
(—) A. TRZCIŃSKI.

WYCIĄG

z ustawy o państwowym podatku dochodowem, odnoszący się do opodatkowania dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, brzmieniu obecnie obowiązującym.

(Rozp. Min. Skarbu z dnia 30/IV 1925).

Art. 109.

Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (art. 3 ustęp 6), objęte skalą miarodajną do ustalenia potrąceń (art. 111). podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II niniejszego rozporządzenia.

Art. 110.

Za postawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich odliczeń z art. 10, tudzież zniżek i zwyżek podatkowych z art. 26. 27 i 29 ustawy n_i niniejszej.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 111.

Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie uposażenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym w złotych:				Stopa procentowa podatku
1	ponad	2.500	do	2.600	1,5%
2	„	2.600	„	2.700	1,6 „
3	„	2.700	„	2.800	1,7 „
4	„	2.800	„	2.900	1,8 „
5	„	2.900	„	3.000	1,9 „
6	„	3.000	„	3.100	2 „
7	„	3.100	„	3.200	2,1 „
8	„	3.200	„	3.400	2,2 „
9	„	3.400	„	3.600	2,3 „
10	„	3.600	„	3.800	2,4 „
11	„	3.800	„	4.000	2,5 „
12	„	4.000	„	4.200	2,6 „
13	„	4.200	„	4.400	2,7 „
14	„	4.400	„	4.800	2,8 „
15	„	4.800	„	5.200	2,9 „
16	„	5.200	„	5.600	3 „
17	„	5.600	„	6.000	3,1 „
18	„	6.000	„	6.400	3,2 „
19	„	6.400	„	6.800	3,3 „
20	„	6.800	„	7.200	3,4 „
21	„	7.200	„	7.600	3,5 „
22	„	7.600	„	8.000	3,6 „
23	„	8.000	„	8.800	3,9 „
24	„	8.800	„	9.600	4,1 „
25	„	9.600	„	10.400	4,3 „
26	„	10.400	„	11.200	4,6 „
27	„	11.200	„	12.000	4,9 „
28	„	12.000	„	13.000	5,3%
29	„	13.000	„	14.000	5,7 „
30	„	14.000	„	15 000	6,1 „
31	„	15.000	„	16.000	6,5 „
32	„	16.000	„	17 000	6,8 „
33	„	17.000	„	18.000	7,1 „
34	„	18.000	„	19.000	7,4 „
35	„	19.000	„	20.000	7,7 „
36	„	20.000	„	22.000	8 „
37	„	22.000	„	24 000	8,3 „
38	„	24.000	„	26.000	8,6 „
39	„	26.000	„	28.000	8,9 „
40	„	28.000	„	30.000	9,2 „
41	„	30.000	„	32.000	9,5 „
42	„	32.000	„	34.000	9,9 „
43	„	34.000	„	36.000	10,3 „
44	„	36.000	„	38.000	10,7 „
45	„	38.000	„	40.000	11,1 „
46	„	40.000	„	44.000	11,5 „
47	„	44.000	„	48 000	11,9 „
48	„	48 000	„	52.000	12,3 „
49	„	52 000	„	56.000	12,7 „
50	„	56 000	„	60.000	13,1 „
51	„	60.000	„	64.000	13,6 „
52	„	64.000	„	68 000	14,1 „
53	„	68.000	„	72.000	14,6 „
54	„	72.000	„	76.000	15,1 „
55	„	76.000	„	80.000	15,6 „
56	„	80.000	„	88.000	16,1 „
57	„	88.000	„	96.000	16,6 „
58	„	96.000	„	104.000	17,2 „
59	„	104.000	„	112 000	17,8 „
60	„	112.000	„	120.000	18,4 „
61	„	120.000	„	128.000	19 „
62	„	128.000	„	136.000	19,6 „
63	„	136.000	„	144.000	20,2 „
64	„	144.000	„	152.000	20,8 „
65	„	152.000	„	160.000	21,5 „
66	„	160.000	„	168.000	22,2 „
67	„	168.000	„	176.000	22,9 „
68	„	176.000	„	184.000	236 „
69	„	184.000	„	192.009	24,3 „
70	„	192.000			25 „

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

Art. 112.

Obowiązek potrącenia podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i, wogóle, na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia wpłacić do właściwej kasy skarbowej z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru względnie odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten względnie odpis listy płacy, po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy oraz daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Art. 113.

Wymiar podatku przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale albo wpłacił za mało. W tych wypadkach władza podatkowa I instancji uskutecznia wymiar podatku. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu dni 30 od dnia doręczenia mu wezwania.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Art. 114.

Dla stwierdzenia obowiązku potrącania podatku oraz dla sprawdzenia, czy potrącenia podatku są uskutecznione prawidłowo i we właściwym czasie, władzom skarbowym przysługuje prawo delegowania urzędników do instytucji i osób, wymienionych w art. 112 część pierwsza niniejszej ustawy, celem przejrzenia i sporządzenia wyciągów z list płacy, umów i innych dokumentów, odnoszących się do najmu pracowników, względnie zbadania dokonanych wypłat.

Delegowani urzędnicy korzystają z uprawnień, przewidzianych w art. 62 niniejszej ustawy.

Art. 115.

Na nieprawidłowe potrącenia podatku przez służbodawców pracownicy mogą wnosić zażalenia w terminie do dnia 30 od daty potrącenia do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Od decyzji władzy podatkowej I instancji służy pracownikowi odwołanie w trybie, określonym w art. 113 niniejszej ustawy.

Art. 116.

Służbodawca, który nie spełni obowiązku wpłacenia podatku w myśl art. 112, ulegnie grzywnie w myśl przepisów art. 94 niniejszej ustawy.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w listach płacy lub wyjaśnieniach stosuje się analogicznie art. 96 niniejszej ustawy.

Art. 117.

Kto nie dopuści urzędnika, delegowanego przez władze skarbowe na podstawie art. 114 niniejszej ustawy do wykonywania czynności przewidzianych w tym artykule, ulegnie w drodze sądowej karze pieniężnej od 50 zł. do 1000 zł., lub karze pozbawienia wolności do jednego roku, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw karnych.

Do orzecznictwa w sprawach o przestęwstwo, przewidziane w części pierwszej niniejszego artykułu, stosuje się przepisy art. 104 niniejszej ustawy.

Art. 118.

Kary pieniężne, nałożone na podstawie art. 117 niniejszej ustawy, wpływałą na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 119.

Do przekroczeń, względnie przestępstw, o których mowa w art. 116 i 117 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 107 część pierwsza i art. 108 niniejszej ustawy.

DZIAŁ III.

Odraczanie terminów.

Art. 120.

Terminy do wnoszenia odwołań, wyznaczone w niniejszej ustawie, odracza się do dwóch miesięcy dla osób, zamieszkałych poza obszarem Rzeczypospolitej.

Ministrowi Skarbu służy prawo odraczania, względnie przesuwania wszystkich terminów w ustawie niniejszej wyznaczonych.

Doręczenie.

Art. 121.

Doręczenie wszelkich wezwań, poleceń, obwieszczeń, zawiadomień, ponagleń, zarządzeń i nakazów płatniczych uskutecznia się albo przez organa władzy skarbowej, albo przez magistraty, policję, względnie urzędy gminne lub przez pocztę.

Doręczenie to ma nastąpić, za potwierdzeniem odbioru przez podatnika, kogokolwiek z jego domowników, zarządzającego majątkiem albo przedsiębiorstwem.

Jeżeli jedna z tych osób odmówi przyjęcia doręczyć się mającego pisma, to należy pismo pozostawić na miejscu doręczenia, a okolicznośc tę odnotować na potwierdzeniu odbioru. Pozostawienie takie jest równoważne z doręczeniem.

Art. 122.

Dla podatników, których miejsce zamieszkania lub pobytu jest niewiadome, jako też dla tych adresatów, którym nie można było doręczyć w inny sposób, w art. 121 przewidziany, należy złożyć to pismo w magistracie lub urzędzie gminnym miejsca przypisania podatku. Magistrat lub urząd gminny ogłasza niezwłocznie o złożeniu dokumentu w sposób, używany w danej miejscowości, z wezwaniem, że celem odebrania pisma adresaci, powinni przybyć do ogłaszającego urzędu.

Doręczenie uważa się za uskuteczniona, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęły 2 tygodnie.

O takiem ogłoszeniu mają magistraty, względnie urzędy gminne zawiadomić właściwą władzę skarbową.

Art. 123.

Wymienione w art. 121 pisma, które mają być doręczone adresatom, mieszkającym poza obszarem Rzeczypospolitej, można wysyłać listem poleconym i uważa się je za doręczone w 14 dni po nadaniu ich na pocztę podług wskazanego przez podatnika.

Podatników, którzy stale przebywają poza obszarem Rzeczypospolitej, można wezwać do ustanowie-

nia pełnomocnika, zamieszkałego w Polsce; w przeciwnym razie można doręczenie uskutecznić w sposób, określony w art. 122.

Art. 124.

Zeznania, wyjaśnienia i odwołania, wysłane przez podatników pocztą lub składane do instytucji w myśl art. 51, uważa się za wniesione w tym dniu, w którym nadano je na pocztę lub złożono we właściwej instytucji. W razie wątpliwości podatnik powinien udowodnić dzień nadania na pocztę lub złożenia pisma we właściwej instytucji.

DZIAŁ IV.

Art. 125.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwolenia związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 66 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), posiadającym na mocy art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, na składanie zeznań o dochodzie, wyjaśnień i odwołań w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczenie podatku dochodowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Art. 126.

Upoważnia się Ministra Skarbu do umorzenia niepobranego, względnie niedobranego podatku dochodowego, przypadającego do zapłaty w latach, poprzedzających rok podatkowy.

Art. 127.

Minister Skarbu władny jest czynności, dotyczące ustalenia dochodów, podlegających podatkowi, oraz wymiar podatku dochodowego w pierwszej instancji w miastach, wyszczególnionych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 2 poz. 6), przekazać miejskim komisjom szacunkowym, wybranym przez rady miejskie.

Ilość tych komisyj tudzież ich skład określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

W wypadkach, wspomnianych w części pierwszej niniejszego artykułu, prawa i obowiązki urzędów skarbowych przechodzą na magistraty.

Art. 128.

Upoważnia się Ministra Skarbu:

1) do przekazywania zarządom gminnym na obszarze b. dzielnicy pruskiej i górnośląskiej części województwa śląskiego czynności wstępnych do wymiaru podatku dochodowego, przewidzianych w art. 46—49.

2) do tworzenia na oznaczonym wyżej obszarze podkomisyj szacunkowych dla dokonywania przedwstępnego oszacowania dochodów, podległych podatkowi, oraz do określenia składu tych podkomisyj i trybu ich postępowania.

Art. 129.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 130.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

(Dz. U. R. P. z dn. 13.VI 1925 r. Nr. 58, poz. 411).

Statut

o samoistnym podatku komunalnym od posiadania przedmiotów zbytku.

(Zatwierdzony reskr. Pana Wojewody Kieleckiego z dnia 1 maja 1925 № Sm. 3909/II/IV)

Na zasadzie art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11.VIII.1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94 poz. 747), — wprowadza się w roku 1925 pobór podatku komunalnego samoistnego od posiadania przedmiotów zbytku na rzecz Powiatowego Związku Komunalnego powiatu Będzińskiego.

Art. 1. Przedmiot opodatkowania stanowią: samochody osobowe, motocykle, rowery, karety, powozy, wolanty i t. p. ekwipaże resorowe, broń palna i myśliwska i konie wierzchowe, służące do osobistego użytku i wygody osobistej.

Art. 2. Do uiszczenia podatku obowiązani są posiadacze przedmiotów wymienionych w § 1-szym.

Art. 3. Od podatku wolne są przedmioty zbytku, wymienione w art. 1., które znajdują się w posiadaniu władz państwowych lub samorządowych, przedstawicieli państw obcych, oraz osób przejezdnych, przebywających w obrębie gmin wiejskich niedłużej niż 4 tygodnie.

Art. 4. Podatek wynosi rocznie:

a) od samochodu osobowego 1—60 zł., od każdego następnego 120 zł.
b) „ motocyklu 20 „
c) „ karety 60 „
d) „ powozu 1—25 zł. od każdego następnego 40 „
e) „ wolantu 30 „
f) „ rewolweru 5 „
g) „ dubeltówki 15 „
h) „ sztuceru 25 „
j) „ każdego konia wierzchowego 40 „

Art. 5. Podatek płatny jest jednorazowo za cały rok.

Art. 6. Wymiar podatku uskutecznia Wydział Powiatowy na podstawie danych o liczbie przedmiotów, podlegających opodatkowaniu, które posiadacze tych przedmiotów obowiązani są zakomunikować Wydziałowi Powiatowemu w sposób wskazany w przepisach wykonawczych do niniejszego statutu

Art. 7. Celem kontroli podatku może Wydział Powiatowy żądać od właścicieli nieruchomości przedłożenia wykazu osób, posiadających przedmioty, podlegające opodatkowaniu.

Art. 8. Wydziałowi Powiatowemu przysługuje prawo w wyjątkowych wypadkach czynienia ulg względnie zupełnego zwolnienia przedmiotów od opodatkowania.

Art. 9. Zawiadomienie o wymiarze podatku następuje przez wyłożenie w lokalu Wydziału Powiatowego listy płatników ze wskazeniem liczby przedmiotow opodatkowania i przypadających kwot podatkowych, oraz przez publiczne obwieszczenie o wyłożeniu z oznaczeniem w nim terminu płatności podatku i środków prawnych.

Art. 10. Odwołania podlegałą przepisom art. 48 i 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P Nr. 94 poz. 747).

Art. 11. Niewpłacenie podatku we właściwym terminie pociąga za sobą ściągnięcie go w drodze przymusowej z doliczeniem 4 proc. zwłoki i kosztów egzekucyjnych, określonych ustawą z dnia 31.VII.1924 (Dz. Ust. R. P. Nr. 73 poz. 721).

Art. 12. Kary podlegają przepisom art. 62-66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94 poz. 747).

Art. 13. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy.

Art. 14. Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Wydział Powiatowy w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Starosta:
(—) A. TRZCIŃSKI.

Dyrekcja Poczt i Telegrafów w Krakowie.

L. 84.W.T.J./25 Kraków, dnia 2/6 1925 r.

Komunikat

w sprawie zakładania i eksploatowania radjostacji nadawczo-odbiorczych.

W myśl rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10/10 1924 r. ogłoszonego w Dz. U. R. P. z r. 1924 poz. 915 wymagane jest na założenie i eksploatowanie tak odbiorczych jak i nadawczych stacji radjotelegraficznych i radjotelefonicznych uzyskanie koncesji lub zezwolenia.

Koncesje lub zezwolenia na zakup, założenie i eksploatowanie stacji nadawczej wzgl. nadawczo-odbiorczej wydaje Generalna Dyrekcja Poczt i Telegrafów w Warszawie, upoważnienie na prawo zakupu i założenie radjostacji obiorczych wydają natomiast urzędy pocztowe i telegraficzne wszelkim ubiegającym się o to instytucjom i pełnoletnim obywatelom polskim z wyjątkiem obywateli mieszkających w odległości 30 lub mniej kilometrów od granicy Państwa.

Obywatelom mieszkającym w tym pasie granicznym oraz osobom nieposiadającym obywatelstwa polskiego udziela upoważnień okręgowa Dyrekcja Poczt i Telegrafów.

Wytwórnie zajmujące się produkcją aparatów względnie części radjotechnicznych winny założenie zakładu zarejestrować w Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów a przedsiębiorstwa handlujące takimi aparatami winny zgłosić to przedsiębiorstwo w Okręgowej Dyrekcji Poczt i Telegrafów i mogą dopiero po otrzymaniu potwierdzenia zgłoszenia przedsiębiorstwo założyć.

Przed otrzymaniem koncesji lub zezwolenia na zakup, założenie i eksploatowanie stacji nadawczej lub nadawczo-odbiorczej względnie przed otrzymaniem upoważnienia na zakup, założenie i eksploatację radjostacji odbiorczej nie wolno nikomu ani radjostacji zakładać ani też aparatów radjotelegraficznych wzgl. radjotelefonicznych nabywać, gdyż nabywcy z wyjątkiem państwowych władz cywilnych i wojskowych muszą się przy kupnie względnie przy odprawie celnej wykazać zezwoleniem lub upoważnieniem kompetentnej władzy na zakup i eksdloatację stacji.

Winni zakładania lub utrzymywania w ruchu urządzeń telegraficznych lub telefonicznych bez otrzymania zezwolenia wzgl. upoważnienia kompetentnej władzy podlegają w myśl art. 28 ustawy z dnia 3/6 1924 r. ogłoszonej w Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584

karze więzienia do sześciu miesięcy i grzywnie do 5.000 zł. lub jednej z tych kar.

Osoby wzgl. instytucje posiadające radjostacje nadawcze lub odbiorcze bez zezwolenia względnie upoważnienia kompetentnej władzy oraz wytwórnie zajmujące się produkcją aparatów radjotechnicznych i przedsiębiorstwa handlujące takimi aparatami, które nie zgłosiły jeszcze swych przedsiębiorstw winny przeto we własnym interesie zwrócić się bezwłocznie o uzyskanie odpowiednich zezwoleń, upoważnień, względnie potwierdzeń zgłoszeń do kompetentnej władzy.

Zwraca się przytem uwagę, że zezwolenia względnie upoważnienia tymczasowe i potwierdzenia zgłoszeń wydane przed 20 grudnia 1924 r. są nieważne.

DYREKCJA POCZT I TELEGRAFÓW
w KRAKOWIE.

WYDZIAŁ POWIATOWY
Sejmiku Będzińskiego
Będzin, dn. 9 lipca 1925 r.
L. 12502 25

I.

Taryfa

na podwody dla funkcjonarjuszów państwowych i komunalnych w powiecie Będzińskim, uchwalona na 41-ym posiedzeniu Sejmiku Powiatowego w dniu 27-go czerwca 1925 r., obowiązująca od dnia 1 lipca 1925 roku.

Nazwa miejsca w którym niniejsza taryfa obowiązuje	Jednokonna podwoda			Dwukonna podwoda		
	Za 1-a godzinę	Za pół dnia	Za cały dzień	Za 1-ną godzinę	Za dnia	Za cały dzień
	zł.	zł.	zł.	zł.	zł.	zł.
Miasto Będzin i inne	0,8	4	8	1,20	6	12
Wszystkie gminy powiatu Będzińskiego	0,7	3,50	7	1	5	10

UWAGA I. Długość dnia 8 (osiem) godzin Szybkość jazdy przy przewożeniu osób do 8 klm. zaś przy przewożeniu ciężarów od 3 do 5 klm. na godzinę.

Wynajmujący podwodę nie ma obowiązku żywienia furmana i koni. Czas za który się należy wynagrodzenie, liczy się od chwili użycia, aż do zwolnienia.

Jeżeli zwolnienie podwody następuje nie na miejscu postoju tegoż, wtedy wlicza się przeciąg czasu jazdy aż do miejsca postoju od czasu użycia.

II. Taryfa powyższa jest maksymalna.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Starosta:
wz. (—) KOWALSKI.

Normy djet

urzędników państwowych, obowiązujące od 1 lipca 1925 roku.

Stopień służbowy lub płaca	Do miejscowości bez st. kolejowej	Do miejscowości ze st. kolejową	Wysokość djet wg mnożnej 0.42 zł.		UWAGI
	Punktów				
I	65	73	27.30	30.66	Bilet kolejowy I-ej klasy
II	65	73	27.30	30.66	
III	50	58	21.00	24.36	
IV	50	58	21.00	24.36	
V	40	46	16.80	19.32	
VI	32	38	13.44	15.96	Bilet kolejowy II-ej klasy
VII	28	34	11.76	14.28	
VIII	24	30	10.08	12.60	
IX	22	28	9.24	11.76	
X	18	22	7.56	9.24	Bilet kolejowy III-ej klasy
XI	18	22	7.56	9.24	
XII	18	22	7.56	9.24	
XIII	12	16	5.04	6.72	
XIV	12	16	5.04	6.72	
XV	12	16	5.04	6.72	
XVI	12	16	5.04	6.72	

Wszelkie rachunki kosztów podróży mają być przedstawiane w terminie 8 dni po ukończeniu podróży służbowej.

Przekroczenie, bez dostatecznego usprawiedliwienia, wyżej określonych terminów, pociąga za sobą utratę prawa do zwrotu kosztów.

Kronika urzędowa.

Fałszywe 10-cio złotówki.

Bank Polski podaje do wiadomości, że ukazał się w obiegu falsyfikat biletu 10 - złotowego z datą 15 lipca 1925 r. Falsyfikat ten wykonany jest na papierze mniej sztywnym o brzegach poza ramką zamazanych farbą. W medaljonie, przeznaczonym na znak wodny, papier miejscami wytarty, które to miejsca pod światło prześwietlają, imitując znak wodny. Kolory farb jasnych ciemniejsze i brudne. Napis „10 złotych“ wykonany odmienną czarno-granatową farbą, litery niekształtne, cieńsze niż na bilecie autentycznym. Druk tekstu klauzuli karnej miejscami zalany, o literach wydłużonych na tle ciemniejszem, brudno-bronzowym.

Zasiłki dla rodzin rezerwistów.

Min. spraw wewnętrznych zwróciło się do wszystkich wojewodów z okólnikiem w sprawie wypłat zasiłków rodzinom rezerwistów powołanych na ćwiczenia w r. 1925. Okólnik ten podaje, iż w najbliższym czasie ogłoszona będzie w „Dzienniku Ustaw“ ustawa o przywróceniu na r. 1925 mocy obowiązującej ustawy z dnia 22 marca 1923 r. o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe. Ponieważ jednak znaczna liczba rezerwistów została już dotychczas faktycznie powołana na ćwiczenia, a rodziny ich wskutek wygaśnięcia mocy obowiązującej dotychczasowej ustawy o zasiłkach, pozostają bez zaopatrzenia, przeto M. S. W. po porozumieniu z Min. Skarbu poleciło wojewodom przystąpić niezwłocznie do uruchomienia akcji zasiłkowej, nie czekając na ogłoszenie nowej ustawy. Potrzebne na ten cel kredyty zostały równocześnie zaliczkowo asygnowane.

Ustawa przywracająca na rok 1925 moc obowiązującą ustawy z dnia 22 marca 1923 r. zmienia zasadę pokrycia zasiłków. W myśl bowiem nowej ustawy obowiązek płacenia zasiłków ciąży na skarbie państwa. Nowa ustawa przewiduje również, że rodzinom osób powołanych w r. b. na ćwiczenia wojskowe przed dniem ogłoszenia wyżej zapowiedzianej ustawy, mają być też wypłacone zasiłki zgodnie z tą ustawą. Gdyby otwarte wojewodom kredyty okazały się niewątpliwie niewystarczające, należy zawczasu zażądać kredytów dodatkowych w tym celu, aby akcja zasiłkowa bezwarunkowo z powodu ewentualnego wyczerpania się przekazanych kredytów nie doznała zwłoki, względnie przerwy.

UTRZYMANIE SĄDOWNICTWA DORAŹNEGO.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22/VI 1925 roku, ogłoszonym w dzienniku ustaw Nr. 62 z dnia 25/6 b. r. zostało utrzymane na czas do 31/XII 1925 postępowanie doraźne na obszarach okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie Lublinie i Wilnie, wskutek czego orzecznictwu sądów doraźnych będą podlegały wszystkie przestępstwa popełnione w czasie powyższym i na obszarze powiatu Będzińskiego, które wynikają z przekroczenia następujących artykułów kodeksu karnego: 222, 279 cz. 1 ust. 2 i ust. 3 453, (jeśli przestępstwo to popełniono albo względem funkcjonarjuszy publicznych podczas wykonywania lub z powodu wykonywania przez nich obowiązków służbowych albo za pomocą substancji wybuchowej lub przyrządu wybuchowego), tudzież zabójstwo przewidziane w art. 455, ust. 3i ust. 4. i ust. 6 (zabójstwo w bandzie) oraz art. 455 ust. 12 (zabójstwo w celu zysku), 556 (o ile chodzi o uszkodzenie telegrafu lub telefonu, przeznaczonego do użytku publicznego lub urzędowego), 557 (o ile chodzi o uszkodzenie mostu) 558, 562, 563, 564 i 589 (rozbój). Obwieszczenia, określające bliżej rodzaj przekroczeń, pociągających za sobą postępowanie doraźne, zostały w dniu 30/6 b. r. podane do wiadomości publicznej.

ZMIANA GRANIC POWIATU BĘDZIŃSKIEGO. Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25/4 b. r. opartym na art. 1 i 2 ust. z dnia 7/7 1921, w przedmiocie dokonywania zmiany granic powiatów, ogłoszonym w Dzienniku ustaw Nr. 49, została wieś Czatachowa, położona dotąd w granicach powiatu Częstochowskiego wyłączona z terytorjum powiatu Częstochowskiego i włączona do gminy Żarek tut powiatu, wskutek czego zwiększył się obszar terytorjalny powiatu Będzińskiego, o wieś Czatachowa a temsamem zarządzenie to wpłynęło na zmianę dotychczasowej granicy powiatu na tym odcinku.

USTAWA PRZEMYSŁOWA. Minister przemysłu i handlu wniósł, jak wiadomo, do sejmu projekt jednolitej na całe państwo ustawy przemysłowej.

W myśl powyższej ustawy następujące rodzaje przemysłu, wolno wykonywać dopiero po uzyskaniu koncesji, którą wydawać ma władza przemysłowa I instancji:

1) przedsiębiorstwa instalacji wodociągowych elektrycznych, 2) przemysł kominiarski, 3) wyrób i sprzedaż wszelkiego rodzaju broni i amunicji, oraz produktów służących wyłącznie do celów wojennych, 4) wyrób i sprzedaż materjałów i produktów pyrotechnicznych i wybuchowych wszelkiego rodzaju, 5) wyrób i sprzedaż statków powietrznych, 6) przemysł gospodni (hotele, domy zajezdne, pensjonaty, jadłodajnie, kawiarnie, herbaciarnie, utrzymywanie lokali gier dozwolonych w karty, bilard, domino i t. p), 7) przedsiębiorstwa pośredniczące w nabywaniu biletów podróży kolejami, okrętami i t. p., w ekspedjowaniu bagażu podróżujących oraz w zamawianiu wszelkiego rodzaju udogodnień w podróży, 8) przedsiębiorstwa, trudniące się dochodzeniem pretensji, powstających z umowy o przewóz towarów do zarządów kolejowych i innych zakładów przewozowych, 9) przedsiębiorstwa informacyjne o stosunkach kredytowych i zdolności płatniczej przemysłowców i innych osób, 10) handel starzyzną (handel używanemi już ubraniami, używanem obuwiem, używaną bielizną i pościelą i inemi używanemi przedmiotami z tkanin, metalu, o ile przedmioty te nie przedstawiają wartości artystycznej lub historycznej, 11) przemysł zastawniczy (udzielanie pożyczek na zastaw ruchomości), 12) przedsiębiorstwa sprzedaży ruchomości w drodze przetargu (sale licytacyjne).

SŁUŻBA WOJSKOWA AKADEMIKÓW. Zgodnie z par. 639 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnem obowiązku służby wojskowej, poborowym, którym przyznano prawo półtorarocznej słuby, zalicza się na poczet poprzednio odbytej służby wojskowej najwyżej trzy miesiące.

Jednak Minister spraw wojskowych, uznając ciężkie warunki w jakich znajduje się młodzież akademicka wskutek wojny, jak również oceniając wyszkolenie i praktykę bojową, jaką nabyli podczas wojny, akademicy urodzeni w roku 1900, 1899, 1898, prócz zaliczenia im 3-ch miesięcy poprzednio odbytej służby w wojsku stałem, postanowił skrócić im okres służbyczynnej, zależnie od poprzednio odbytej służby, drogą wcześniejszego urlopowa nia w myśl art. 66 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej.

W związku z tem zaliczenie poprzednio odbytej służby wojskowej oraz urlopowanie w myśl artykułu 66 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, poborowym 4-ch wymienionych roczników, ma być przeprowadzone w sposób następujący:

Poborowym, posiadającym prawo do służby półtorarocznej, którzy już służyli w wojsku zalicza się: czas 3 miesięcznej poprzedniej służby wojskowej, odbytej w wojsku polskiem, formacjach ideowych polskich, lub armiach zaborczych, zgodnie z par. 637 — 639 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej.

Poborowi, którzy przesłużyli w wojsku polskiem, formacjach ideowych polskich, oraz w armiach zaborczych więcej niż 3 mies. mają być ponadto urlopowani w myśl art. 66 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, lecz najwyżej na czas 8 miesięcy, a w wojskach lotniczych na czas najwyżej do 2 miesięcy.

Obliczanie urlopu uskuteczniane ma być na tych samych zasadach, jak i zaliczenie poprzednio odbytej służby wojskowej, t. j. w stosunku 1 : 1 (dzień za dzień).

Okresy służby zaliczonej, oraz okresy, na jakie udzielone zostaną urlopy, traktowane będą łącznie.

Okres urlopu uzależniony będzie od czasu poprzednio odbytej służby wojskowej ponad zaliczone 3 miesiące (w myśl par. 639 rozporządzenia wykonawczego).

Suma zaliczonych miesięcy i urlopu łącznie nie może przekraczać 9-ciu miesięcy, a dla lotnictwa 5-ciu miesięcy.

Przy zaliczaniu odpowiedniej ilości miesięcy na poczet służby półtorarocznej i urlopowania w myśl art. 66 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, skrócony będzie ustawowy czas 18 miesięcy w następującej kolejności:

a) drugi okres służby (trzymiesięczny) podczas wakacji;

b) początkowe miesiące okresu pierwszego (15 miesięcznego), przeznaczonego do wyszkolenia podstawowego, t. j. rekruckiego, dla tych co mają minimum 6 miesięcy służby poprzedniej;

c) ostatnie miesiące okresu pierwszego (15-miesięcznego) przeznaczone dla praktyki w formacjach na stanowiskach podoficerskich.

Jak wynika z powyższego, służba dla korzystających z praw do służby półtorarocznej we wszystkich rodzajach broni, za wyjątkiem wojsk lotniczych, może być skrócona do 9 miesięcy, a w wojskach lotnicych — do 13 miesięcy.

Podając powyższe do wiadomości ogółu akademików, urodzonych w latach 1898 — 1901, Minister spraw wojskowych wzywa ich do najwyższego wysiłku, ufny, że wytrwałą pracą w oddziałach linjowych i w szkołach podchorążych rezerwy zdołają, nawet w tym krótkim okresie czasu, osiągnąć wiadomości niezbędne dla uzyskania stopnia oficera rezerwy.

DROGI WODNE W POLSCE SP. A. Dzięki inicjatywie prywatnej, opartej na głębokim zrozumieniu potrzeb państwowych, została zorgazowana spółka akcyjna p. n. „Drogi Wodne w Polsce“, rozwijąca swą działalność na zasadzie statutu, zatwierdzonego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Monitor Polski Nr. 7125). Zadaniem spółki jest najdalej idąca współpraca społeczeństwa z Rządem nad uporządkowaniem istniejących dróg wodnych oraz rozbudową sieci kanałowej i jej eksploatacją. Ważność zadania tego dla gospodarczej odbudowy państwa jego bytu i całości dostatecznie mówi za siebie i jednocześnie nakłada na całe społeczeństwo obowiązek w kierunku poparcia zamierzeń spółki, przez tłumne przystępowanie na jej członków i zapisywanie się w poważniejszej ilości na akcję Towarzystwa Akcyjnego „Drogi Wodne w Polsce“. Przedewszystkiem wszystkie są morządy, wszystkie organizacje gospodarcze w Polsce, naśladując powiat Strzeliński, który zadeklarował rocznie przez cały szereg lat 5000 akcji, powinny, dla doniosłości sprawy, poprzeć tę b. ważną ze stanowiska potrzeb gospodarczych i ogólnopaństwowych, inicjatywę obywatelską i bezwłocznie zgłosić swój akces przez nabycie znaczniejszej ilości akcji założycielskich spółki, rozumując dokładnie, że bez wykorzystania naszych rzek, jezior i kanałów a szczególnie Wisły, Polska nie ma podstaw gospodarczych. Niech w kierunku tym nie przebrzmią bez echa dla samorządów słowa Marszałka Senatu W. Trąmpczyńskiego, który między innymi powiedział:

„Budowa dróg wodnych winna być stosem pacierzowem naszej polityki inwestycyjnej! — Bez tanich komunikacji nie może być ani złotodajnego intenzywnego rolnictwa, ani dobrze funkjonującego przemysłu, ani też prawdziwego rozwoju kupiectwa!“

„Nie mniej, jak rolnictwo, przemysł i handel w przeprowadzeniu kanałów zainteresowane są samorządy komunalne, aby pozyskać fundamentalne podstawy dla swych budżetów!„

„Wszystkie te czynniki powinny więc podjąć inicjatywę w tym względzie, aby ta bogata sieć wodna Polski nie leżała odłogiem i była należycie wyzyskaną dla produkcji krajowej i dobrobytu ludności!“

Jest więc obecnie stosowna chwila, by dać wyraz pełnemu zrozumieniu dla ważności tych zamierzeń i dlatego przy poparciu inicjatywy tej nie powinno braknąć ani jednego ciała zbiorowego ani jednej gminy lub jednego powiatu, ani też żadnej instytucji gospodarczej.

O budowie zagrody włościańskiej.

(c. d.)

Dom.

Dom mieszkalny najmniejszy powinien składać się z izby, sieni i komory. Ponieważ w izbie mieszkać ma cała rodzina, złożona przeważnie z paru osób, przeto izba ta, dla uniknięcia zaduchu, powinna być dostatecznie obszerna i dlatego wysokość jej winna wynosić dwa i pół metra albo jeszcze lepiej dwa metry i siedemdziesiąt pięć centymetrów, długość zaś przynajmniej pięć metrów pięćdziesiąt centymetrów, szerokość pięć metów. Do izby powinno wchodzić się przez sień, której przeznaczenie nie ogranicza się jedynie do osłony od wiatru i śniegu, lecz ponadto sień służyć ma do wykonywania w zimie różnych robót gospodarskich, w lecie zaś można tam gotować i różny sprzęt przechować. Sień musi zatem iść przez całą szerokość izby t. j. ma być 5.50 m. długa a trzy metry szeroka. Sień jest dobra na przestrzał przez dom, bo wtedy jest dobre wyjście na podwórze i łatwiejsze przewietrzanie. W sieni znajdują się również schódki na poddasze. Podłogę domu należy wznieść o 50 cm. ponad ziemię, wskutek czego od frontu trzeba urządzić schodki, od podwórza zaś lepiej zastąpić je podsypką, aby było wygodniej wchodzić z ciężarem do sieni lub wychodzić z sieni. Najbiedniejszy nawet chałupnik ma zwyczaj rzeczy, które sobie więcej ceni jakoto suknie lub żywność, chować lepiej i bezpieczniej przeto umieszcza je w komorze, która z tego względu powinna być 3 m. długą i 2 ½ metra szeroką.

Gdy z czasem gospodarstwo rośnie a ilość potrzeb zwiększa się wtedy buduje się cały dom szerszy — środkiem prowadzi się sień, i po jednej jej stronie urządza się izbę gospodarską główną, za nią zaś alkież — po drugiej stronie sieni urządza się izbę gospodarską mniejszą a za nią komorę. Przy takiem większem gospodarstwie i wystawkę na słupkach i piwnicę pod komorą urządzić już trzeba. Kiedy zadecydowaliśmy już jakie ubikacje w domu są nam potrzebne — należy się zastanowić następnie z jakiego materjału dom budować trzeba. U nas buduje się ściany zazwyczaj z trzech głównych materjałów t. j. z cegły, drzewa i z drzewa oraz gliny. Ściany murowane z cegły czy to palonej czy też z surówki są najlepsze. Grubość zewnętrznych ścian takich musi wynosić dwie długości cegły, przez cieńsze bowiem ściany mróz przedostaje się do wnętrza. Budynek murowany wznosi się na fundamencie z kamienia, który powinien być conajmniej 1 m. głęboki, aby mróz do dna nie sięgał, nad ziemią zaś musi być ½ metra wysoki, aby dom był suchy. Najzwyklejsze u nas domy drewniane buduje się albo na węgiel albo w słupy. Budowa na węgieł jest lepsza, bo konstrukcja cała jest silniejsza. Na ściany przy tej budowie używa się drzewa obrobionego jużto do kantu ze wszystkich czterech stron, jużto okrąglaków, przyczem obrabia się dwie strony drzewa. Styki tych dwóch drzew uszczelnia się mchem i zalepia gliną. Konstrukcja słupowa zasadza się na postawieniu w narożnikach słupów, do których zapuszcza się na czopy leżące belki. Konstrukcja ta przyznać trzeba jest tańsza, bo można przy jej zastosowaniu użyć drzewa krótszego i może mieć ona zastosowanie tylko tam gdzie trzeba zwozić drzewo z daleka a drogi są złe.

Fundamenty domu drewnianego robi się zazwyczaj z kamienia na sucho.

Ściany wykonane w konstrukcji mieszanej z drzewa i gliny, buduje się przeważnie i prawie wyłącznie na Podolu. Budynki o ścianach takich to lepianki, których w żaden sposób zalecać nie można. Na ścianach wzniesionych czy to z cegły, czy to drzewa lub drzewa i gliny, umieścić trzeba belki na powałę i wiązanie dachowe. Belki takie rozstawia się w odległości do 1 metra. Na belkach układa się powałę na zakład t. j. na dwóch deskach, oddalonych od siebie o 10 — 15 cm. ustawia się deskę, która dwie spodnie przykrywa. Po ułożeniu belek układa się wiązanie dachowe. Dachy mogą być jedno dwu i cztero spadkowe. Dach czterospadkowy najładniejszy że wszystkich innych konstrukcji ma tę wadę, że strych ma za mały i trudny do oświetlenia.

Wysokość dachu i wiązania zależną jest od pokrycia, zależnie od czego wznosi się dach więcej lub mniej stromy, w konstrukcji lżejszej lub mocniejszej. Pokrycia dachu mogą być ogniotrwałe jakoto z blachy, dachówki, łupku, papy nie ogniotrwałe jakoto: ze słomy, trzciny i desek. Wysokość dachu zależnie od jakości rodzaju pokrycia powinna być odpowiednio utrafiona albowiem dach za niski jest za płaski i zawsze będzie zaciekał. Wysokość dachu pod dachówką określa się trzecią częścią długości belek nad domem, pod blachą jedną dziesiątą, pod słomą, trzciną, lub deskami, połową długości belek. Ze wszystkich wymienionych wyżej materjałów używanych do krycia dachu, dachówka zajmuje pierwsze miejsce. Dom kryty dachówką ma wygląd ładny, jest trwały a co najważniejsze jest zbudowany ogniotrwale. Przy kryciu domu dachówką należy używać tylko dachówki z felcem ze wszystkich czterech stron t. zw. warsylskiej.

c. d. n.

STEFAN WĄS
architekt

Będzin, w lipcu 1925 r.

Wydawca: Wydział Powiatowy Sejmiku Będzińskiego. Tłoczono w „Drukarni i Introligatorni" Pow. Zw. Kom. w Będzinie. Redakcja i Administracja: Gmach Starostwa w Będzinie.